

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 319/19
Дана 16.06.2023.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Гордане Николић Врбашки, председника већа, Јелене Искић и Весен Слијепчевић, чланова већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Вера Стојановић, адвокат из Врбаса, Маршала Тита 83, против туженог органа Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, Београд, чији је пуномоћник Огњен Божовић, адвокат из Београда, Чика Љубина 8, ради поништаја решења број Дж-84-3/2018 од 11.10.2018. године, уз учешће заинтересованог лица ББ из ..., ..., у предмету дисциплинске одговорности, након закључене усмене јавне расправе дана 16.06.2023. године, на нејавној седници већа, одржаној дана 16.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА ПОНИШТАВА** одлука Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, Београд број Дж-84-3/2018 од 11.10.2018. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Веће Врховног суда части Лекарске коморе Србије, Београд, да тужиљи АА из ..., ..., на име трошкова управног спора, исплати износ од 54.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог органа Већа Врховног суда части Лекарске коморе Србије, Београд за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном одлуком, уважена је жалба број Ди 120-580/2017, коју је 14.09.2018. године изјавила подносилац предлога, ББ из ..., против Одлуке Суда части Регионалне лекарске коморе Војводине бр. Ди 120-567-2/2017 од 12.04.2018. године, којом је АА ослобођена од одговорности, па је преиначена одлука Суда части Регионалне лекарске коморе Војводине бр. Ди 120-567-2/2017 од 12.04.2018. године, тако да је на основу одредбе члана 247. став 1. тачка 4. Статута Лекарске коморе Србије, као и одредбе члана 239. Статута Лекарске коморе Србије донета одлука којом се лекар, члан Регионалне лекарске коморе Војводине, АА, запослена у Општој болници у ..., са лиценцом бр. ..., дисциплински некажњавана, оглашава одговорном, што је дана 19.12.2016. године поступила противно начелима медицинске етике и пропустила да

укаже адекватну медицинску помоћ пацијенту, сада пок. ВВ, чиме је учинила повреду професионалне одговорности и угледа члана Коморе из члана 195. ства 1. тачке 1. и тачке 3. Статута лекарске коморе Србије и члана 40. став 1. тачка 2. и тачка 3. Закона о коморама здравствених радника, те јој се на основу члана 240. став 1. тачка 1. Статута Лекарске коморе изриче дисциплинска мера “Јавна опомена”; одређено је да свака странка сноси своје трошкове и да је ова одлука коначна.

У тужби поднетој Управном суду, дана 08.01.2019. године, тужиља оспорава законитост оспорене одлуке због повреде правила поступка, а услед повреде одредби члана 171. Закона о општем управном поступку. Сматра да је закључак туженог из диспозитива оспорене одлуке неправилан, јер је неутемељен и паушалан, с обзиром да не произлази ни из једног изведеног доказа, осим из голе тврдње подносиоца предлога и писане изјаве ГГ, супруге пок. ВВ. Надаље, тужени је у својој одлуци од 28.11.2017. године наложио да се поред медицинског вештачења изведе доказ саслушањем сведока, медицинске сестре ДД, која се изјаснила на околност шта се дешавало приликом прегледа пок. ВВ, која је, између осталог навела да се пацијент на прегледу није жалио на болове у стомаку, али наведени исказ није цењен у току поступка. Указује да је тужени грубо повредио правила поступка прописана одредбом члана 171. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је преиначење одлуке могуће у ситуацији када је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, али је на исто погрешно примењено материјално право или је из тако утврђеног чињеничног стања изведен погрешан закључак, односно ако су докази погрешно цењени, уз давање разлога за то. Додаје да је у оспореној одлуци утврђено другачије чињенично стање од оног које је утврђено у првостепеној одлуци, те да није било места преиначењу првостепене одлуке, већ се иста морала укинути и предмет вратити на поновно одлучивање првостепеном органу, или је тужени могао поништити одлуку и сам одлучивати о предлогу, путем допуне поступка, односно понављања истог, али у сваком случају уз отварање расправе. Указује да је сам тужени у својој одлуци од 28.11.2017. године наложио првостепеном органу да изведе доказ путем медицинског вештачења од стране абдоменалног хирурга, док у побијаној одлуци тужени наводи да не прихват анализ и мишљење проф. др ЂЂ, јер је исти необразложен и неаргументован. Додаје да уколико је извођење доказа путем медицинског вештачења било неопходно, јер тужени није имао довољно стручног знања за утврђење чињеница које су биле предмет вештачења, те се овај доказ и усвојио и извео у првостепеном поступку, исти се није могао касније мимоићи од стране туженог из разлога које наводи у својој одлуци, јер се вештаку могло наложити да налаз допуни, односно да исти појасни или исправи, као и да се наложи његово саслушање, или пак, да се одреди ново вештачење, а све у смислу одредби чл.128-130. Закона о општем управном поступку. Сматра да је процесно недопустиво да се одреди извођење једног доказа ради допуне поступка, те се тај доказ и изведе, а потом се игнорише сматра непотребним за одлучивање. Наводи да није цењен као доказ ни Записник о ванредној спољној контроли од 25.07.2017. године, иако је увршћен у изведене доказе. Поред наведеног, указује да се ни из самог предлога, као и каснијих навода оштећене у току поступка, који су стално мењани, проширивани и допуњавани, не може утврдити какав је то пропуст тужиља учинила. Са ових и других разлога детаљно наведених у тужби, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорену одлуку и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да јој надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара. Пуномоћник тужиље је на усменој јавној расправи остао код тужбе, навода из историјата тужбе и петитума тужбеног захтева, сматра да је одлука туженог незаконита и то из разлога што постоје повреде поступка, као и повреде у примени права, те

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Оспорава наводе из одговора на тужбу. Истиче да се ниједна мера дијагностике не спроводи на основу жеље пацијента већ на основу тога да ли има или нема индикација за то. У конкретном случају покојни је упућен из амбуланте Мали Иђош, односно он је пре викенда био на класирању катетера у тој амбуланти и онда се јавио први следећи радни дан у Врбас, са налогом и упутом у вези катетера, код уролога, тако да се радило само о провери катетера, па је тужиља извршила преглед доњег абдомена и предузела оно што је било потребно. Како није било индикација за предузимање других радњи, те није било указивано ни на болове, тужиља је сматрала да није било потребе да се уради нови УЗ, нити да се консултује абдоминални хирург. Указује да када више лекара учествује у лечењу пацијента потребно је утврдити да ли је било пропуста од сваког од њих, те за сваког лекара евентуално утврдити њихову одговорност. Потражује трошкове управног спора према приложеном трошковнику и то за састав тужбе у износу од 24.750,00 динара и за приступ на рочиште износ од 29.250,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је оспорио тужбене наводе у целини, остао при наводима датим у образложењу оспореног решења, и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Потражује трошкове управног спора за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара. На усменој јавној расправи пуномоћник туженог остао је код одговора на тужбу, те сматра да није било повреде поступка из чл. 171. ЗУП-а, на који указује тужиља из разлога што је жалбени поступак предвиђен Статутом Лекарске коморе, па нема места примени Закона о општем управном поступку. Даље указује да је правилно утврђено чињенично стање јер је тужени закључак донео на основу стања у спису, а то је наведено у оспореном решењу, односно тужиља је пропустила да уради нови ултразвук и да консултује лекара специјалисту, тачније извршила је погрешну процену да се те радње предузму, тако да се она ослонила на налаз ултразвука који је старији од једног месеца. Додаје да су се последице смрти могле предупредити једино да се уради нови ултразвук. Надаље указује да се пацијент жалио на бол и да је то установљено саслушањем непосредних сведока, медицинске сестре, који су били у пратњи пок пацијента. Стога сматра да је и јо пропуст тужиље у погледу поступања у складу са професијом, а што се тиче вештачења, указује да исто није од утицаја, те да је тужени слободан да одлучује који доказ сматра вероватним, тако да и у том делу остаје код својих навода из одговора на тужбу. Тужени сматра да је одлука законита. Трошкове тражи на име састава два поднеска по 54.000,00 динара и за приступ на данању расправу 58.500,00 динара.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу. На усмену јавну расправу заинтересовано лице није приступило, иако уредно позвано, изостанак није оправдало, нити је тражило одлагање усмене јавне расправе.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, Управни суд је 16.06.2023. године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиље и пуномоћника туженог и у одсуству уредно позваног заинтересованог лица, применом одредбе члана 38. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09).

Оцењујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службен гласник РС”,

бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу туженог, наводе пуномоћника тужиле и туженог на усменој расправи, као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспорене одлуке произлази да се Суду части Регионалне лекарске коморе Војводине обратила ББ, истичући своје примедбе на рад др АА. Суд части РЛКВ донео је дана 28.09.2017. године, првостепену одлуку којом се др АА ослобађа од одговорности, а на исту је подносилац предлога, ББ, уложила жалбу. Веће Врховног суда части Лекарске коморе Србије је дана 28.11.2017. године, уважио жалбу подносиоца предлога, која се води под посл. бр. Дж-72-3/2017, против одлуке суда части РЛК Војводине, те исту одлуку укинуо и вратио предмет на поновно расправљање и одлучивање, те је наложио да се прибави налаз и мишљење судско-медицинског вештака, специјалисте за абдоминалну хирургију, са задатком да се изјасни да ли је др АА била обавезна да у свој преглед укључи и ултразвучну дијагностику, да ли је била дужна да у конкретном случају консултује специјалисту абдоминалне хирургије, те да ли је пропустила да обави неопходне дијагностичке мере у конкретном случају. Решењем суда части РЛК Војводине, које се води под бр. Ди-120-524/2017 од 08.01.2018. године, одређено је извођење доказа вештачењем, те је за вештака одређен проф. др ЋЋ, прим. специјалиста опште хирургије, субспецијалиста хирургије дигестивног система, који је у свом налазу и мишљењу навео да није нашао да је било елемената пропуста у чињењу и нечињењу током лечења сада пок. ВВ. У доказном поступку првостепени орган је извршио увид у документацију достављену од стране ББ, као подносиоца предлога, и оне које су прибављене по службеној дужности, прочитао доказе садржане у списима предмета и утврдио да је др АА примила пок. ВВ, иако није изабрани лекар, поштујући правила медицинске етике, односно утврдио је да није постојала узрочно последична веза између поступања лекара, овде тужиле, са последицом, наступањем смрти пацијента, из разлога што тужилца није знала, нити је могла знати да ће доћи до смрти пацијента, те је нежељени догађај наступио без њене кривице. Стога је ожалбеном одлуком, сходно одредби члана 238. ст. 1. тач. 2. Статута Лекарске коморе Србије тужилца ослобођена од одговорности, да је дана 19.12.2016. године поступила противно начелима медицинске етике и пропустила да сада пок. ВВ укаже адекватну медицинску помоћ, чиме би учинила повреду професионалне дужности из члана 195. става 1. тачке 2. Статута лекарске коморе Србије у вези члана 4. Кодекса медицинске етике Лекарске коморе Србије и члана 195. става 1. тачке 3. Статута лекарске коморе Србије, те члана 40. став 1. тачка 2. и тачка 3. Закона о коморама здравствених радника.

Одлучујући по жалби подносилаца предлога ББ, тужени орган је констатовао да је жалба основана. Ово из разлога што налаз и мишљење ангажованог вештака проф.др ЋЋ не садржи неопходне битне делове и то одговоре на питања постављена налогом за вештачење, затим аргументацију и образложење вештака за своје ставове изнете у налазу и мишљењу, односно разлоге који иду у прилог закључку да др АА у конкретном случају није починила повреду професионалне дужности. Надље, тужени наводи да је повређена и сама процедура вештачења, јер је предметни налаз само прочитан на главној расправи пред првостепеним Већем Суда части Регионалне лекарске коморе Војводине, а вештак није испитиван нити су детаљно размотрени и расправљени конкретни наводи вештака које је изнео у предметном налазу и мишљењу. Тужени сматра да постоје непобитне чињенице, а на које указује и подносилац предметног предлога, да при спорном догађају, др АА није адекватно узела у обзир видљиве симптоме које је пацијент тада имао (имао је јаке болове, повраћао је

због надражаја перитонијума), а што је свакако налагало да се приликом спорног прегледа и утврђивања дијагнозе захтева бар консултативни преглед пацијента од стране специјалисте - хирурга. Такође, узет је у обзир налаз са ултразвучног прегледа пацијента, а који је био старији од месец дана, те је било нужно обавити нови ултразвучни преглед, како би се утврдило да ли је и ако јесте, до каквих промена дошло у здравственом статусу овог пацијента. Имајући у виду све наведено, тужени је закључио да др АА није предметни дијагностички преглед обавила у свему према правилима струке, игноришући озбиљне здравствене тегобе пацијента и пропустивши да обави ултразвучни дијагностички преглед, као и да затражи консултативни преглед овог пацијента од стране специјалисте абдоминалне хирургије. Стога је закључак туженог органа да је првостепени орган погрешно одлучио када је донео ослобађајућу одлуку, јер је прихватио налаз и мишљење ангажованог вештака проф. др ЂЂ, специјалисте опште хирургије и субспецијалисте хирургије дигестивног система, а које је сачињено на пашалан, необразложен и недокументован начин, те није дат одговор ни на једно од питања због којих је вештак био ангажован у предметном поступку. Са изнетих разлога, тужени је оценио да постоје елементи одговорности тужиље за повреду професионалне дужности која јој је стављена на терет, па је оценивши све олакшавајуће и отежавајуће околности, донета одлука као у диспозитиву ожалбене одлуке.

Одредбом члана 243. став 1. тачка 6. Статута Лекарске коморе Србије (“СЛ.гласник РС” бр. 111/06...7/17) прописано је да битна повреда поступка постоји ако одлука суда части има недостатака због којих се не може испитати, а нарочито ако је изрека Одлуке неразумљива, ако противречи сама себи или разлозима одлуке или ако одлука нема уопште разлога или у њој нису наведени разлози о битним чињеницама или су ти разлози нејасни или противречни или ако о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима одлуке наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима.

Одредбом члана 247. став 1. тачка 4. наведеног Статута Врховни суд части може уважити жалбу и преиначити одлуку Суда части.

По оцени суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспорене одлуке. Ово стога што из списка предмета произлази да је одлуком туженог ДЖ-72-3/17 од 28.11.2017. године, поништена раније донета одлука првостепеног органа ДИ-120-494/2017 од 28.09.2017. године, којом приликом је тужени наложио првостепеном органу да допуни доказни поступак и на несумњив начин утврдити све релевантне чињенице, те да би било неопходно саслушати као сведока медицинску сестру ДД на околности шта се стварно дешавало током спорног прегледа у ординацији др АА, као и да је потребно прибавити налаз и мишљење судско медицинског вештака – специјалисте за абдоминалну хирургију и то са нивоом специјализације не мањим од професора медицинских наука из ове области, са децидним навођењем на које околности вештак треба да се изјасни. У поновном поступку првостепени орган је одредио вештачење и прибавио налаз, оцену и мишљење проф.др ЂЂ проф. прим. специјалиста опште хирургије, субспецијалиста хирургије дигестивног система, који је у свом налазу и мишљењу навео да није нашао да је било елемената пропуста у чињењу и нечињењу током лечења сада пок. ВВ. Међутим, тужени орган је у поступку по жалби оценио да наведени налаз и мишљење не садржи битне елементе, пре свега аргументацију и образложење вештака за кључне ставове које су у истом изнети и да

вештак није саслушан из ког разлога није прихватио наведени налаз, мишљење и оцену вештака, али није у том погледу сам допунио поступак, већ је сам извео закључак да постоје елементи одговорности др АА за повреду професионалне дужности која јој је стављена на терет и преиначио првостепену одлуку. Имајући у виду да је у претходном поступку тужени орган утврдио да је чињенично стање непотпуно, те да није прихватио чињенице које је првостепени орган утврдио у поновном поступку, нејасно је на основу којих доказа је тужени орган утврдио другачије чињенично стање. Ово посебно што другостепени орган није сам допунио доказни поступак, позивањем вештака да употпуни свој налаз и мишљење, нити је затражио мишљење и вештачење од научне или стручне организације, која располаже стручњацима, а који су експерти у областима у којима се вештачење захтева, у смислу одредбе члана 231. став 4. Стаута Лекарске коморе Србије. Како разлози дати у образложењу о одлучним чињеницама нису довољни и не упућују на одлуку из диспозитива, тужени орган поступио је супротно одредби члана 243. став 1. тачка 6. Статута Лекарске коморе Србије.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен статут на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива, применом одредаба чл. 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима. У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано пресудом и донесе ново на статуту засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку из става 2. диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 24.750,00 динара и приступа на рочиште у износу од 29.250,00 динара у складу са Тарифним бројем 44. и 45. Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12...43/23), укупно 54.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Применом истих законских одредби, а с обзиром на успех у спору, суд је одбио захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 3. диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.06.2023. године, III-11 У. 319/19

Записничар
Соња Медих,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ